

SECTION 11. MECHANISMS OF REGULATION OF THE ECONOMY

10.46299/ISG.2022.MONO.ECON.4.11.1

11.1 Роль цифрової економіки в повоєнній відбудові України

На сучасному етапі трансформації світового співтовариства до інформаційного суспільства ступінь використання інформаційного простору та інформаційних технологій стає безпосереднім чинником економічного зростання, забезпечення соціально-політичної стабільності, попередження та ліквідації екологічних катастроф. Передумовою для планетарної інтеграції виступає «нова геометрія влади у вигляді мережевої держави» [577-578].

Провідні вчені вважають, що неминучою стає заміна застарілих інститутів і механізмів та перехід до нової моделі економічного розвитку. Суть теоретичних суперечок полягає в підходах до вибору моделі динамічного економічного розвитку і системних механізмів [544-545, 548-549, 551].

Цифрова трансформація суспільства стає для більшості країн одним з національних пріоритетів та розглядається як першочергове загальнонаціональне завдання. Виокремлена тенденція полягає у переході індустріального суспільства до постіндустріального, яка відбувається в умовах активізації глобалізаційних процесів, зростання сфери послуг та нематеріального виробництва, впливу інформаційно-комунікаційних технологій на науково-технічний прогрес на всіх рівнях економічної системи.

Ступінь економічного розвитку світового господарства визначається системою технологічних укладів [544-545, 548-549, 551]. Виокремлюють наступну градацію технологічних укладів: I – рівень ручних технологій (за допомогою знаряддя праці); II – рівень перших технічних пристроїв; III – рівень машинних технологій; IV – рівень матеріально-механізованих технологій; V – рівень машинно-комп'ютерних та інформаційних технологій; VI – рівень конвергентних технологій, нано-, біо-, інформаційно-комунікаційних технологій, нових матеріалів та джерел енергії. Економіка різних технологічних

укладів характеризується якісними та кількісними показниками розвитку будівництва [544-545, 548-549, 551].

В залежності від рівня технологічного укладу, на якому знаходяться основні галузі економіки країни, формуються різні вимоги щодо реалізації державної політики розвитку будівельної галузі. Якщо в Україні на сьогодні найбільш поширеними є III та IV технологічний уклади, то вимоги до реалізації державної політики розвитку будівництва у нас відмінні у порівнянні з провідними країнами ЄС та США, де вже починають домінувати сектори з економікою VI технологічного укладу [544-545, 548-549, 551].

На думку провідного українського вченого Б. Данилишина без зосередження уваги на промислово-технологічній політиці досягнути мети потужного економічного зростання буде неможливо, особливо у довгостроковій перспективі. Наразі економіка України має сировинний характер, і зрозуміло, що за таких умов неможливо говорити про її сталий якісний розвиток. Інвестиції в українське виробництво є недостатніми, й причинами цього є не лише високий рівень ставок за кредитами чи ефект витіснення. З точки зору підприємців та інвесторів у нашій країні немає тих підприємств, що випускають продукцію, яка б відповідала викликам третьої та четвертої промислових революцій. Також бракує підприємств, продукція яких користується великим попитом на світових ринках. Проте, вчений наголошує, що головним є створення умов для переходу економіки від стану, який є звичним для другого технологічного укладу, до інноваційно-високотехнологічної економіки в парадигмі третьої та четвертої промислових революцій [545].

У 1995 р. з'явився термін «цифрова економіка» [557]. Варто зазначити, що ідеї дослідження цифрової економіки відображені в концепціях, які відомі в літературі ще з 1960-х рр. (наукові праці Д. Белла [571] і Е. Тоффлера [583]). У сучасному розумінні «цифрову економіку» можна інтерпретувати як новітній тип економіки, основою якої є інформаційні ресурси у сфері виробництва товарів і послуг.

Цифрова економіка формується в процесі інформатизації, під якою розуміється соціально-економічний і науково-технологічний процес масового впровадження цифрових технологій у всіх сферах суспільства для кардинального поліпшення умов праці та якості життя населення, значного підвищення рівня ефективності виробництва [548]. Це поняття пов'язане з інтенсивним розвитком інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ), початком процесу інформатизації другого етапу, що є основою формування VI технологічного укладу. У класичному розумінні поняття «цифрова економіка» означає діяльність, в якій основними засобами (факторами) виробництва є цифрові (електронні, віртуальні) дані як числові, так і текстові [550].

Майже всі сфери суспільства (економічна, соціальна, політична, екологічна, соціальна) зазнали позитивних змін завдяки цифровим технологіям. Основні теоретико-методичні положення цифрової економіки доцільно сформулювати на засадах інтердисциплінарного методу наукового дослідження, зокрема, постулатів філософії господарства, економічної теорії і політичної економії, а також прикладної математики.

У результаті промислової революції 4.0 основну цінність представлятимуть інформаційні дані. Активізується вплив промислового інтернету - мережі фізичних об'єктів, платформ, систем і додатків з вбудованими технологіями з обміну даних між собою, зовнішнім середовищем і людьми. За прогнозом компанії Accenture [566], до 2030 року цей сектор сприятиме зростанню світового ВВП на 14,2 трильйона доларів (для 20 провідних економік світу це плюс 1 % понад прогнозовані темпи зростання).

У своїй праці [565] вчена провела оцінювання основних макроекономічних показників розвитку України, сформованих стратегій, концептів та імперативів державної політики, проаналізувала готовність українського суспільства до впровадження результатів розробок Індустрії 4.0 в промисловій сфері, що надало можливість зробити такі висновки. Українська економіка має водночас як ключові ризики та загрози щодо реалізації стратегічних напрямів Індустрії 4.0, так і унікальні переваги та можливості. До слабких сторін слід віднести:

- низький рівень схильності українського суспільства до ризикованості та інноваційних зрушень;
- низький рівень готовності персоналу до змін;
- високий рівень тіньової економіки, низький рівень інноваційної активності вітчизняних підприємств;
- слабкий внутрішній попит на ІТ-розробки.

Водночас основними перевагами є:

- потужна система закладів вищої освіти;
- високий відсоток охоплення населення вищою освітою (79%);
- достатньо потужний ІТ-сектор та розвинені сегменти інтеграторів-розробників автоматизованих систем та інформаційних технологій.

Ми погоджуємось з думкою О. В. Тимошенко щодо визначених переваг та недоліків цифрової трансформації в рамках Індустрії 4.0, але враховуючи результати проведених досліджень пропонуємо до недоліків додати відсутність дієвого механізму залучення інвестицій в реалізацію цифрових проектів, адже навіть в «Концепції розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018-2020 роки», що прийняв КМУ в 2018 р. не конкретизовано напрями залучення інвестиційних ресурсів для реалізації основних положень цифрової економіки.

Вищевикладене виразно свідчить, що ринок Індустрії 4.0 в Україні знаходиться на початковому етапі формування попиту й акумулювання первинного досвіду споживання хмарних обчислень та впровадження підприємствами аналізу «великих даних». Із представлених даних можна зробити позитивні висновки про використання в Україні результатів Індустрії 4.0, але щоб відчути реальні зміни, зрушення мають носити більш системний характер.

У 2018 р. Уряд схвалив «Концепцію розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018-2020 роки», яка передбачає здійснення заходів щодо впровадження відповідних стимулів для цифровізації економіки, суспільної та соціальної сфер, усвідомлення наявних викликів та інструментів розвитку

цифрових інфраструктур, набуття громадянами цифрових компетенцій, а також визначає критичні сфери та проекти цифровізації, стимулювання внутрішнього ринку виробництва, використання та споживання цифрових технологій. Шлях до цифрової економіки пролягає через внутрішній ринок виробництва, використання та споживання інформаційно-комунікаційних та цифрових технологій [562].

Цифрова економіка базується на інформаційно-комунікаційних та цифрових технологіях, стрімкий розвиток та поширення яких вже сьогодні чинить вплив на традиційну (фізично-аналогову) економіку, трансформуючи її від такої, що споживає ресурси, до економіки, що створює ресурси. Саме дані є ключовим ресурсом цифрової економіки, вони генеруються та забезпечують електронно-комунікаційну взаємодію завдяки функціонуванню електронно-цифрових пристроїв, засобів та систем [562].

Як зазначено у [562] цифровізація потребує нових форм партнерства й співробітництва різних сфер економіки та суспільства. Так, сформульовано основні принципи цифровізації. Дотримання цих принципів є визначальним для створення, реалізації та користування перевагами, що надають цифрові технології (табл.1).

Таблиця 1

**Параметрична характеристика основних функціональних ознак реалізації
«Концепції розвитку цифрової економіки та суспільства України 2018-
2020pp»**

Параметричні характеристики	Функціональні ознаки
Мета	Реалізація прискореного сценарію цифрового розвитку, як найбільш релевантного для України з точки зору викликів, потреб та можливостей; досягнення цифрової трансформації існуючих та створенні нових галузей економіки, а також трансформації сфер життєдіяльності у нові більш ефективні та сучасні. Такий приріст є можливим лише тоді, коли ідеї, дії, ініціативи та програми, які стосуються цифровізації, будуть інтегровані, зокрема, в національні, регіональні, галузеві стратегії та програми розвитку.

Цілі цифрового розвитку	Прискорення економічного зростання та залучення інвестицій; трансформація секторів економіки в конкурентоспроможні та ефективні; технологічно-цифрова модернізація промисловості та створення високотехнологічних виробництв; доступність для громадян переваг й можливостей цифрового світу; реалізація людського ресурсу, розвиток цифрових індустрій та цифрового підприємництва.
Завдання	Офіційне визнання міжнародних стандартів, які становлять загальновизнану основу Індустрії 4.0 (близько 100 стандартів), державна підтримка діяльності технічних комітетів, які беруть участь у роботі над стандартами, що стосуються Індустрії 4.0; формування механізму заохочення подання заявок на винаходи в Україні; створення механізму державної підтримки патентування вітчизняних об'єктів інтелектуальної власності; можливість захисту патентних прав через звернення до спеціалізованих судів; створення механізмів трансферу технологій.
Принципи	Принцип 1. Доступність цифрових послуг; Принцип 2. Формування переваг; Принцип 3. Реалізація механізму економічного зростання. Принцип 4. Розвитку інформаційного суспільства; Принцип 5. Міжнародне співробітництво. Принцип 6. Стандартизація; Принцип 7. Інформаційна безпека; Принцип 8. Комплексного державного управління.
Рейтингові показники реалізації Концепції	30 місця в рейтингу Networked Readiness Index (WEF) (у 2016 році - 64 місце); 40 місця у рейтингу Global Innovation Index (INSEAD, WIPO) (у 2016 році - 56 місце); 50 місця у рейтингу ICT Development Index (ITU) (у 2016 році - 79 місце); 60 місця у рейтингу Global Competitiveness Index (WEF) (у 2016 році - 85 місце).
Цифровізація реального сектору економіки	Цифровізація є головною складовою цифрової економіки та визначальним чинником зростання економіки в цілому, зокрема і самої цифрової індустрії, як виробника технологій. Цифрові технології в багатьох секторах є основою продуктових та виробничих стратегій
Фінансування	Фінансування здійснюється за рахунок та в межах коштів державного бюджету, затверджених на відповідний рік, а також з інших не заборонених законодавством джерел.

Складено на основі [562]

Принцип 1. Доступність цифрових послуг. Цифровізація має забезпечувати кожному громадянину рівний доступ до послуг, інформації та знань, що надаються на основі інформаційно-комунікаційних та цифрових технологій.

Принцип 2. Формування переваг. Цифровізація повинна бути спрямована на створення переваг у різноманітних сферах повсякденного життя. Цей принцип передбачає підвищення якості надання послуг з охорони здоров'я та отримання освіти, створення нових робочих місць, розвитку підприємництва, сільського

господарства, транспорту, захисту навколишнього природного середовища і керування природними ресурсами, підвищення культури, сприяння подоланню бідності, запобігання катастрофам, гарантування громадської безпеки тощо.

Принцип 3. Реалізація механізму економічного зростання. Цифровізація здійснюється через механізм економічного зростання шляхом підвищення ефективності, продуктивності та конкурентоздатності від використання цифрових технологій. Цей принцип передбачає досягнення цифрової трансформації галузей економіки, сфер діяльності, набуття ними нових конкурентних якостей та властивостей. Всеохоплююча цифровізація має за мету комплексне та глибоке перетворення існуючих аналогових економічних, соціальних систем та сфер у нову цінність та якість для їх ефективності, розвитку, зручності використання тощо.

Принцип 4. Розвиток інформаційного суспільства. Цифровізація повинна сприяти розвитку інформаційного суспільства та засобам масової інформації. Створення контенту, насамперед українського, відповідно до національних або регіональних потреб сприяє соціальному, культурному та економічному розвитку, а також зміцненню інформаційного суспільства та демократії у цілому.

Принцип 5. Міжнародне співробітництво. Цифровізація повинна орієнтуватися на міжнародне, європейське та регіональне співробітництво з метою інтеграції України до ЄС, виходу на європейський та світовий ринок.

Принцип 6. Стандартизація є основою цифровізації, одним з головних чинників її успішної реалізації. Побудова лише на українських стандартах цифрових систем, платформ та інфраструктур, які мають бути використані громадянами, бізнесом та державою для участі, конкуренції та успіху у глобальній економіці та на відкритих ринках, неприпустима. Винятком можуть бути відповідні програми у сфері оборони та безпеки, у яких застосування інших стандартів (національних, міждержавних) є аргументованим.

Принцип 7. Цифровізація має супроводжуватися підвищенням рівня довіри і безпеки. Інформаційна безпека, кібербезпека, захист персональних даних, недоторканність особистого життя та прав користувачів цифрових

технологій, зміцнення та захист довіри у кіберпросторі є, зокрема, передумовами одночасного цифрового розвитку та відповідного попередження, усунення та управління супутніми ризиками.

Принцип 8. Цифровізація як об'єкт фокусного та комплексного державного управління. Основними завданнями держави на шляху до цифровізації країни є корегування недоліків ринкових механізмів, подолання інституційних та законодавчих бар'єрів, започаткування проєктів цифрових трансформацій національного рівня та залучення відповідних інвестицій, стимулювання розвитку цифрових інфраструктур, формування потреб у використанні цифрових технологій громадянами та розвитку відповідних цифрових компетенцій, створення відповідних стимулів та мотивацій для підтримки цифрового підприємництва та цифрової економіки [555].

Драйвером інноваційного розвитку економіки та соціально-економічного прогресу є впровадження інформаційно-комунікаційних технологій. На засадах яких формуються ефективні управлінські принципи, підходи, методи, інструменти, технології та стратегії розвитку держави.

Міжнародний досвід, зокрема європейська політика «Цифровий порядок денний для Європи до 2020 року», визначає цифрові технології рушійною силою соціально-економічного прогресу країн-лідерів економічного зростання в контексті реалізації положень концепції сталого розвитку. Однак ці процеси відбуваються в умовах динамічності економіко-політичних відносин та певних загроз суспільству, обумовлених впливом інформаційних технологій.

Активізація у науковому середовищі вивчення аспектів цифрової економіки обумовлена тим, що дослідження вчених, міжнародних організацій, зокрема «Доповідь про світовий розвиток 2016: Цифрові дивіденди» Світового банку, доводять, що інформаційні технології набувають все більшої цінності в економічному розвитку всіх країн світу. У доповіді підкреслюється, що в даний час вже близько 40 % всього населення планети мають доступ до Всесвітньої мережі. Використання цифрових технологій надають можливість суспільству

отримати так звані «цифрові дивіденди»: зростання національного добробуту, прибутку, а також прозорість державного управління [562].

The Boston Consulting Group (BCG) прогнозу, що цифрова економіка в світі до 2035 р. за обсягом зростання випередить виробничий сектор і становитиме 16 трлн дол. США [575].

Щорічно швейцарський Міжнародний інститут управління та розвитку в Лозанні (International Institute for Management Development, IMD) складає Світовий рейтинг цифрової конкурентоспроможності (World Digital Competitiveness Ranking) (табл. 1.2) для 63 країн світу на основі аналізу 50 показників, які враховують рівень готовності країн до цифрової трансформації, стан регуляторної політики, інвестиції в науково-дослідні розробки, освіту, потенціал цифрових технологій, капіталізацію ІТ галузі. Очолюють рейтинг США, Сінгапур, Швеція, Данія та Гонконг [575].

Наприклад в США обсяг цифрової економіки досягає 10,9 % ВВП, а існуючі потужності надають можливість американським компаніям контролювати окремі сегменти світового ринку в цій сфері. У 2015 році в США прийнято Державну програму Digital Economy Agenda, метою якої проголошено створення сприятливих умов для діяльності американських високотехнологічних компаній та захист їх інтересів за кордоном.

Таблиця 2

Глобальний рейтинг цифрової конкурентоспроможності за 2020 р.

Підсумкові ранги рейтингу 2020 р	Країна	Значення індексу, %	Ранги країн за основними показниками рейтингу		
			Знання	Технології	Готовність до майбутнього
1	США	100	1	7	2
2	Сінгапур	99,422	2	1	12
3	Данія	97,453	6	9	2
4	Швеція	96,764	4	6	7
5	Гонконг	95,851	7	2	10

Продовж. табл. 2

6	Швейцарія	95,724	3	11	5
7	Нідерланди	95,248	14	8	4
8	Корея	95,201	10	12	3
9	Норвегія	93,886	16	3	6
10	Фінляндія	93,239	15	10	9

(Сформовано автором на основі [575])

Дослідження основних стратегічних документів у сфері цифровізації провідних країн світу надав можливість зробити висновок про те, що більшість з них прагнуть вирішувати соціально-економічні проблеми та мінімізувати ризики цифровізації шляхом розробки та реалізації стратегій безпеки в цифровому просторі [567]. Стратегічними пріоритетами політики в сфері розвитку цифрової економіки країн OECD в довгостроковій перспективі можна виокремити: прогресивні структурні трансформації, забезпечення соціальної стійкості, перехід до більш збалансованого фінансового розвитку, зниження екологічного впливу, зміцнення міжнародної довіри в цифровому просторі та нарощування цифрової безпеки. На рис. 1 наведені основні напрями реалізації цифрових стратегій в країнах OECD (Organisation for Economic Co-operation and Development - міжнародна міждержавна організація економічно розвинених країн, що визнають принципи представницької демократії та вільної ринкової економіки).

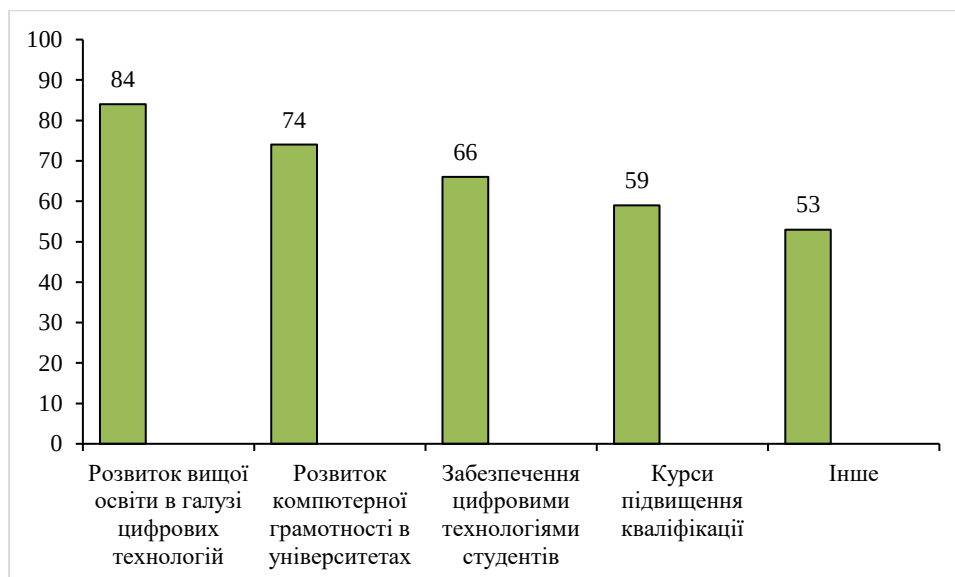
Рис. 1. Основні напрями стратегій цифрової економіки в країнах OECD

(Сформовано на основі [580])

У зв'язку з цим в рамках реалізації стратегічних документів в деяких країнах OECD запроваджено низку заходів щодо розвитку компетенцій в сфері цифрових технологій, які забезпечують:

- пріоритетність знань та навичок у сфері цифрових технологій;
- розробку інструментів для виявлення компетенції користувачів цифрових технологій;
- заохочення держав до розвитку довгострокових заходів в сфері підвищення рівня цифрової грамотності та забезпечення відповідних стимулів;
- створення галузевої ради експертів з питань цифрового розвитку за участі всіх стейкхолдерів.

На рис. 2 наведені елементи стратегій країн OECD з питань розвитку компетенцій в сфері цифрових технологій.

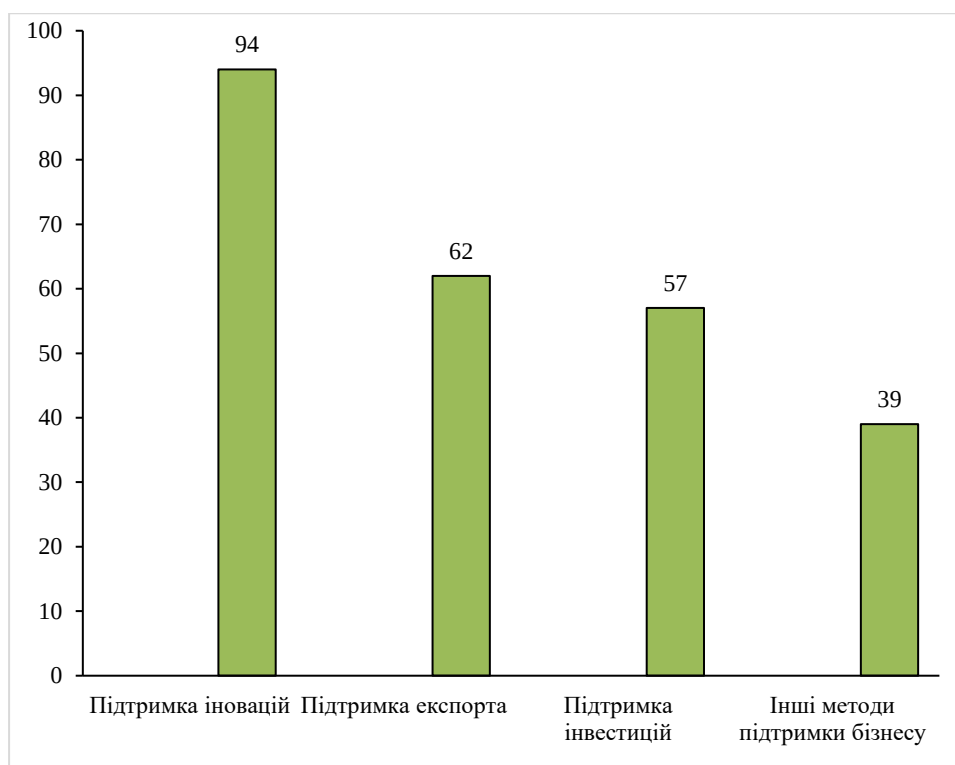

Рис. 2. Основні напрями формування компетентцій в сфері цифрових технологій в країнах OECD, %

Важливим є той факт, що країни OECD в своїх національних стратегіях підтримки цифрових технологій розглядають програми наукових досліджень, як пріоритетний вектор управління цифровою економікою. Ці програми спрямовані на зростання промислового потенціалу та забезпечення переходу до інноваційного розвитку (рис. 3).

Цифровізація визначає певні завдання перед підприємствами, вирішення яких полягає у впровадженні новітніх методів роботи, цифрового управління, оптимізації бізнес-процесів з метою зростання прибутковості, конкурентоспроможності. Корпоративні мережі сприяють оптимізації основних бізнес-процесів компанії, а також прийняттю ефективних управлінських рішень, що є важливим для корпоративної ієрархії.

У контексті зазначеної проблематики виникає потреба у новітніх інструментах роботи з інформацією, а працівникам – набуття навичок та компетенцій. Тобто, можливе виникнення недостачі кваліфікованих кадрів, здатних працювати та впроваджувати інноваційні технології. Враховуючи вищезазначені проблеми розглянемо досвід Сінгапуру як одного з лідерів на ринку цифрових технологій.

Рис. 3. Основні види підтримки цифрових технологій в стратегіях розвитку країн OECD, %

Незважаючи на прогноз експертів про світову економічну кризу у Сінгапурі представили позитивний прогноз розвитку міста-держави. Комітет з економіки майбутнього виокремив сім секторів, які допоможуть Сінгапуру зберегти свої позиції: фінанси, транспортні послуги, логістику, міські рішення, охорону здоров'я, цифрову економіку та інновації у виробництво [580]. Зокрема, штучний інтелект та робототехніка також зазначаються як технології, важливі для розвитку економіки Сінгапуру. Вони стимулюватимуть розробку новітніх секторів промисловості, але виконавча влада має контролювати процес їх трансформації.

Виникає потреба у перенавчанні жителів Сінгапуру, щоб вони були затребувані на ринку праці майбутнього. Для цього існують такі схеми, як Skills Future, згідно з якими університетам і корпораціям потрібно співпрацювати один з одним, щоб створювати стартапи. Відповідно до звіту компанії Unacast, Сінгапур очолює світовий рейтинг smart-city.

Отже, нова модель розвитку суспільства на засадах концепту «цифрова економіка» надає можливість державам, бізнес-структурам посісти лідерські позиції на ринку інформаційно-комунікаційних технологій. Але, не дивлячись на низку переваг через впровадження та розвиток цифрової економіки перед державою та компаніями виникають певні завдання, для вирішення яких варто застосувати досвід провідних в даній сфері країн, наприклад, таких як Сінгапур, США, Нідерланди.

У 2017 році цифрова революція увійшла у вирішальну фазу - до Інтернету підключився кожен другий житель Землі. За оцінкою Глобального інституту McKinsey (MGI) 2, вже в найближчі 20 років до 50 % робочих операцій в світі можуть бути автоматизовані, і за масштабами цей процес буде дорівнювати промисловій революції XVIII-XIX ст. [574].

За оцінками Глобального інституту McKinsey, ВВП Китаю зросте на 22 % до 2025 року за рахунок впровадження інтернет-технологій. У США очікуваний приріст вартості, що створюється цифровими технологіями, вражає не менше - тут він до 2025 року може скласти 1,6-2,2 трлн. дол. [574].

Низка країн активізують цифрову трансформацію очікуючи, що це позитивно вплине на їх економічне зростання. Варто зазначити, що в більшості розроблених цифрових стратегіях не актуалізовано проблематику залучення інвестицій. Деталізація процесу залучення інвестицій в розвиток інфраструктури наведено в 25 % основних стратегіях провідних країн світу, а інвестування впровадження цифрових технологій лише 5 %. Враховуючи вищенаведені дані, вважаємо, що комплексна стратегія цифрового розвитку України має охоплювати проблематику залучення інвестицій в цифрову інфраструктуру компанії та в процес імплементації цифрових технологій в усі сектори національної економіки. Окрім того, регіональне співробітництво в питаннях залучення інвестицій в розвиток інтернет-інфраструктуру надасть можливість зробити інфраструктурні проекти більш привабливими для міжнародних інвесторів.

Цифрові стратегії в країнах OECD протягом останнього десятиліття стали найважливішим інструментом стратегічного планування, який використовується для того, щоб допомогти забезпечити стійкі економічні, екологічні та соціальні переваги. У цілому проведений аналіз показав, що в більшості країн існують певні напрями розвитку цифрової економіки, найбільш важливих з точки зору стратегічного планування, серед яких можна відзначити: створення інновацій в області цифрових технологій; розвиток інформаційної інфраструктури; формування сприятливого середовища для розвитку співпраці із стейкхолдерами в сфері цифровізації; інкорпорація цифрових технологій в соціально-економічні процеси, розвиток навичок та їх використання серед бізнесу та населення, всередині державних структур; формування довіри в цифровому просторі.